

ikke burde gaae faa yderligt, men at det burde kunne siges med Visshed: de have ikke tabt, de have vundet. Det er, forekommer det mig, faameget mindre rigtigt netop for denne Klasse at gjøre en Undtagelse, som der neppe er nogen Klasse, der paa den ene Side er stillet i faa smaa, tunge og trange Raar, som uden synderlig Udsigt til noget Bedre er faa haardt fristet, og som paa den anden Side kan gjøre større Skade paa sig selv, og fremfor Alt paa Mandstabet, ved at bukke under for disse Fristelser, som just den Klasse, jeg her taler om. Jeg kjender mange overordnede Officerer, der indstændigt og indtrængende have lagt Vægt netop paa dette Unlignende, og, da jeg antager, at jeg endnu har en Tid tilbage at virke offentligt i, vil jeg reent ud tilstaae, at, selv om det ikke lykkes mig nu at vinde den høitærede Krigsminister for det, saa har jeg det Haab, at hans Forstandighed og hans oprigtige, gode og hjertelige Villie for den Tjeneste, han har at udføre, nok engang vil bringe ham dertil. Jeg kan ikke tilbageholde, at jeg overhovedet for de Underordnedes Vedkommende, og navnlig for disse Underofficerers og de Meniges Vedkommende, finder det mærkværdigt og ikke lidet beklageligt, at der i Grunden ikke foreligger os rigtigt udtømmende Data, hvorefter vi med Nøiagtighed kunne vurdere Forholdene, navnlig hos dem, der allerede nu ere i Tjenesten; jeg indrømmer, at det vil stille sig mere gunstigt for dem, der herefter komme ind. Herefter vil Underofficerstanden — og det haaber jeg efter min Anstuelse om, hvorledes Forsvarsvæsenet bør ordnes, — efterhaanden blive for en kun meget ringe Deel fast, og det vil være Undtagelser, haaber jeg, naar Folk blive gamle som Underofficerer. Men for Dieblirket stiller det sig ikke saaledes. Baade den høitærede Minister og de allerfleste Militaire lægge overordentlig stor Vægt paa et nogenlunde talrigt fast Underofficerspersonale, og, naar det er faa, kan man i Sandhed ikke være omhyggelig nok for ikke næsten at tvinge disse Mænd ind i Raar, der ere for haarde. Jeg har tænkt mig, og jeg er næsten vis paa, at den høitagtede Minister, naar han bliver gjort opmærksom paa, at disse Underofficerer f. Ex. miste deres Caserneinven-

tarium, som jeg har vurderet til 24 Rd. om Aaret for en saadan Familie, — det vil jo være en stor Vanffelighed for dem, naar de lige med Et skulle staae uden det og skulle anstaafe det —, jeg siger, jeg tænker mig, og jeg haaber det, og jeg begriber det, at den ærede Minister faa nok vil finde paa at sige: Ja, de skulle miste det, men de beholde det foreløbig; Nøden vil da ikke vælte sig ind over dem. Men jeg vil spørge ærede Medlemmer, om der, naar det er en Lovs Princip, ikke at forværre, men at forbedre Vedkommendes Raar — og det udtaler Loven i sine Motiver, det er Alles Ønske, det har Ministeren vedkjendt sig, navnlig under Forhandlingerne i Landstthinget, — da ikke er Noget, der taler, ikke blot til Undsthyldning, men til Netfærdiggjørelse for mig, naar jeg har tilladt mig paa dette yderlige Stadium af Sagen atter at komme frem med et Forsøg paa idetmindste at hjælpe den større eller rettere sagt den meest trængende Deel af denne vigtige og i det Hele taget overmaade værdige Klasse til en taalelig Existens. Jeg vil tilslade mig at tilføie, at jeg efter Alt, hvad jeg kan skjønne, ikke troer, at dette Punkt, som ikke har overmaade stor finantfiel Betydning, vil møde uovervindelige Vanffeligheder i Landstthinget, naar man herfra fordrer det, og jeg skal derfor ret indstændigt anbefale, at Satsen 420 Rd. for den ældste Halvdeel af Oversergenterne forhøies til 450 Rd.

Naar jeg har troet at burde deeltage i det Forslag, som af andre Medlemmer er gjort til § 1 om, at de Meniges Løn, som af Landstthinget efter Krigsministerens Forslag er bleven forhøiet med 4 f for det Mandskab, der i over 6 Maaneder har ligget inde, endnu skulde forhøies med et Tillæg af 2 f, saa maa jeg tilstaae, at jeg for det Første dertil er bleven bevæget af, at jeg føler mig mindre beroliget, end jeg oprindeligt var, med Hensyn til Muligheden for de Menige af at kunne komme igjennem med de 20 f, de have havt tidligere, men tillige er det forekommet mig, at med Ministerens Forslag og et Tillæg af 2 f var ikke alene Statskassen tjent, men ogsaa de ærede Herrer, der med faa megen Barne have ønsket en Forhøielse til 24 og 28 f. Dette Forslag er for mit Vedkommende væsentligt et Mæg-